

gledal iz šotora, sem videl dva moža ko sta se bila z dolgimi noži. Prvi je bil debel pa močen kot bik, drugi pa vitek in hiter in gibčen kot podlasica. Jaz sem si zamislil, da bo oni drugi premagal prvega, kajti on bo že kako na račun svoje spretnosti zabodel nož drugemu v trebuh. Ali borba ni bila tako na hitro odločena. Bik je od časa do časa uporabil svojo moč in s čevljem šibkega sunil doli po bregu, da se je kmalu v potok zakotalil. Potem pa se je le ta spet pobral, izdril nož in se odpravil v hrib naprej borit. Včasih pa je kdo komu kakšno rano prizadejal in se je kri pokazala, a hudega ni in ni hotelo biti. Nekega dne pa se je šibki tako gibko zavrtel in zmuznil, da je debeli dobil nož v trebuh. Takrat smo Jana, Tomaž, Leopold in jaz podrli šotor in šli naprej po gozdu.

MODROST DVEH MOŽ

Sredi najhujše zime sta se sprehajala dva pijana moža. Stopala sta po visokem snegu, da jima je ta v gručah padal nazaj v škornje. Prvi je zaradi tega venomer preklinjal, drugi pa je tiho pustil, da se mu je sneg vsipal in močil nogo. Lahko sta videla, kako je vse okoli njiju belo od snega, nebo je bilo tudi belo, nič se ni izločilo, le bela ravan se je razprostirala. Ko sta prehodila dvesto korakov, se je prvi zgrudil od izčrpanosti, drugi pa je tiho ječal v stran. Začel se je ravno v tem nesrečnem trenutku delati silen snežni metež, ki je v nekaj trenutkih prekril ležečega moža, drugega pa je stoje zametel v sneženo kupo. Čez deset minut je bil en mož kot drug mrtev od zmrznitve. Nekateri drugi pa so bili takrat živi v toploti, a dveh mož nikoli več niso mogli spraviti nazaj v njihovo življenje.

KAKŠNO SMOLO JE IMAL MOJ DJED

Moj djed se je nekoč odpravil na semanj, da si nabavi konja. Za to je moral prihraniti veliko denarja. Takrat se je odpravil na semanj, v škorenju pa si je zatičal šop bankovcev, ki jih je tako stežka prigaral.

Pride potem moj djed na semanj in se zapiči v najlepšega konja na semnju. Toda malo več stane kot pa lahko on da. Djed tedaj spretno zbaranta isto ceno kot ima on v škorenju. Ves vesel osedla novega konja in ga zajaha iz semnja proti domu. Prijaha tako do prvega ovinka, pa mu zamre.

JESENJSKA

Odpravil sem se, da poiščem bolezen v nekemu dekletu na Vodovodni ulici. Ko sem si uredil torbico, sem se oblekel in začel hoditi po najbližji poti, kajti ura je bila že deset v noči. Večer je bil zelo vlažen, smrad je udarjal iz obcestnih jarkov, le katere luči so gorele, mesto je dajalo zanemarjeni videz, kot da nihče nič ne skrbi zanj. Na cestah so ležali izvrženi psi, umrle mačke, vse je bilo umazano, da me je za grlo stisnilo. Čim dlje sem hodil proti Vodovodni, tem bolj grozno je postajalo. Iz metra v meter je bila umazanija in gniloba hujša, po mrhovini je zaudarjalo, kadar pa je sapa potegnila čez pot, takrat sem si z ovratnikom moral pokriti nos in usta, da

nisem povračal. Do bolnega dekleta sem imel le še kilometer, pa sem vseeno začel premišljevati, kaj ne bi bilo bolje si poiskati kako boljšo pot, bolj zračno, bolj svetlo in bolj zeleno. Začel sem iskati kako primernejšo pot, po kateri bi laglje hodil, pa sem kar koj obupal, kajti nikjer ni bilo manj zanemarjene. In tako sem opazil, da čim globlje v noč se spuščam, tem bolj temno je in tem bolj me propad vlešča v čeljusti. V ustih sem zaokusil neprijetni zadah, kot da bi se, me gniloba angina ali caries polotila. Na kašelj mi je začelo iti, kot da bi me majceni drobci v pljučih dušili. Ko sem si pa potipal lase, so bili le ti čisto lepljivi in v nogah sem začutil skelečo bolečino, da nisem mogel več do dobrega hoditi. Tedaj sem pa izkašljal kepo krvi, gnoja in blata ter padel vase, ter se tam pogreznil.

KAZEN

V prelepem solnčnem avgustovem jutru sem sel v rudeč, brezstrešni, nizki rudeči sportski avto, ki ga imam, in se odpeljal po lepi, solnčni cesti na izzlet.

Stisnil sem na vplinjak in avto se je jel skozi venomer večji pospešek približevati veliki brzini. Okrogli merilec je kmalu kazal petsto šestdeset kilometrov na uro, ves svet je drvel mimo mene v eni sami meglici. Povečal sem brzino na sedemsto dvajset kilometrov na uro, da bi iz nekega ovinka kmalu nesrečno pal, ali poslednji trenutek sem zavrl in izpeljal. Kmalu sem bil daleč od doma. Hitrica je bila toli velika, da nisem že prav nič več razložil, kje da vozim, dosti pa se vsedlji nisem vznrujeval. Pa pride nasproti mali deklíč, star devet let in rudečo rutico ima okoli glave zavezano. Jaz silno zavrem, da vse zacvili, ali dosti ne pomaga. Zbiti jo moram s štiristo osemdeset kilometri v uri. Raje se ne oziram, kaj je ta silni udar pri njej povzročil, ker si kar malo predstavljam.

Pa vozim tako naprej in moram zaviti na petrolejsko postajo po bencin. Tedaj pa, kakšen šok!!!

Oni benzinski natakalec, prejko mlad kot star se postavi predme in grozno prepoznam ono dekletce, ki sem jo bil pobil!

Ono pa le mirno pristopi, čudno smeječ se mi v obraz in v ročicah benzinsko cev drži.

In tedajci... grozno, grozno, grozno... vidim, kako u mesto benzina toči v moj rezervoar svojo lastno kri!

POKVARJENA IULESTIKA

Ob treh popoldne sem stal skrit za nekim grmom ob potki vijoč se navzgoraj proti mali cerkvi vrh hriba. Tako sem, kot je bilo domnjeno, čakal na človeka iz nižje ležeče vasi, in on je bil tisti, ki naj me pospremi, mi odpre cerkvico ter mi pokaže skrito iulestiko. On je imel s seboj ključ cerkvenih vrat in natančne pojme o dejanju.

Ob polurnem čakanju nanj se je nenadoma izvil iz ovinka, sopihaje in proti svojim letom precej hitro stopajoč navkreber. Ko sem se bil popolnoma prepričal, da ni okoli nepotrebnih prič, sem izstopil izza grma in se mu pokazal. On je nestrpno zamahnil z roko in krenil kar naprej po potki, da sem moral skorajde teči za njim. Izpod rujave meniške suknje sta mu gledali dve nagi nogi, opremljeni v opanek, glava mu je bila ravno tako gola in zagorela od sonca, oči, te so bile